

[Vagn Bro.]

en levende undren, at den daglige leder af Rådet for større Færdselssikkerhed siger, at han meget henstiller, at man i julen kører så nær op til den tilladte maksimalfart som muligt, altså kører så nær op til 80 km på almindelige veje og 100 km på de særlige motorveje som muligt. Jeg må rigtignok sige, at det har forundret mig både som tidligere politimester og som kører, for det tør jeg dog nok sige, at er der noget, der er farligt, så er det, at man i tæt trafik presser folk op til det maksimale, og at en opfordring til et sadant pres skulle komme fra Større Færdselssikkerhed, forbavser mig. Jeg ved for mit vedkommende — og jeg kender mange andre, der siger det samme — at det at have bilerne kørende lige op ad sig for at presse farten op, når man er ude i stærk trafik, er ganske overordentlig farligt.

Det må efter min mening siges så tydeligt, at der ikke kan være tvivl, at efter dansk ret er der intet forbud mod at køre med 50-70 km i timen. Den af loven omtalte gene for færdslen indtræder først ved langt lavere hastigheder. Det er sørgeligt, her hvor vi ofrer så meget på bedre færdselskultur, hvor vore skolebørn oplæres i kendskab til loven fra de første klasser, at der så er folk, der — jeg tror såmænd gerne ud fra et godt sindelag — trækker til den anden side. Derfor må det efter min mening ganske bestemt, højtærede minister, slås fast, at denne tale er meget farlig netop med henblik på veje, der er overfyldt med biler.

Jeg ville have fundet det rigtigere, om Rådet for større Færdselssikkerhed havde slået følgende ting fast: et hastighedsforbud givet efter loven må nøje overholdes. De vintelige veje i Danmark er ofte fugtige og efterfølgende frost derfor dobbelt farlig. Og så ville jeg meget hellere have tilrådet følgende: det tilrådes derfor de kørende at begynde rejsen en halv time før, hvad jo lettere kan ske i julens og nytårets mange feriedage, hvor der ikke er tale om erhvervs-kørsel.

Det var de ord, jeg gerne ville sige, for jeg finder, at når den anden tale går rundt, vil man risikere ved alle ulykker, at den part, der har foranlediget ulykken, siger: vi har jo fået at vide, at vi skulle op så nær til 80 eller 100 km som muligt. Da

jeg ved, at den højtærede justitsminister er optaget ikke mindst af dette problem, ville jeg føle mig beroliget, om der lød en udtalelse vendt imod en sådan pressende kørsel.

Juul Madsen: Der har i den senere tid været adskilligt røre i mange kommuner i forbindelse med køb og salg af jord til udstykning, og det ærede medlem hr. Holger Eriksen har også været inde på nogle tanker og synspunkter i den retning. Jeg må sige, at de erfaringer, jeg har gjort, giver mig anledning til at opstille præmisserne lidt anderledes end det ærede medlem.

Jeg repræsenterer Køgekredsen, der udgør en væsentlig del af den såkaldte Køgebugtsektor, og vi har været vidne til en udvikling — dér som så mange andre steder — i handelen med byggegrunde, der ikke altid har forekommet helt rimelig.

Det, der sker, er kort sagt, at landmændene eller jordejerne — eller hvad vi nu skal kalde dem — som regel oftest tvunget dertil af udviklingen sælger deres gårde, sælger dem til de priser, de kan få for dem — priser, som for så vidt, forholdet taget i betragtning, ikke i denne forbindelse giver anledning til den store bekymring. Tager man og dividerer de priser, landmændene får, med antallet af grunde, giver de talstørrelser, man således får frem pr. grund, ikke anledning til at beskæftige sig så forfærdelig meget med tingene. Man må jo gøre sig klart, at landmændene skal forlade deres ejendom, opgive deres produktionsapparat; de bygninger, der i dag repræsenterer meget store kapitalværdier, skal nedrives, og de pågældende skal ændre deres livsform; de skal flytte andre steder hen, og det må der selvfølgelig betales for.

Det er efter min opfattelse — jeg har fulgt mange handler og fulgt med på dette område — for så vidt ikke her, problemerne ligger. Nej, det, der giver anledning til bekymring, er den spekulation, der finder sted, efter at de oprindelige ejere af jorden har givet den fra sig. De nye ejere — ofte konsortier, der har gjort denne form for forretning til deres speciale — har i mange tilfælde ved omgående salg af jorden opnået fortjenester på fra 100 pct. til 200 pct. Herved jobbes grundene op i et prislag, der med skatter og grundværdistignings-